

S a n g e
ved
K l a v e r e t.

Risbenhadn, 1786.

Trykt hos August Friderich Stein.

Die Frau Maria Magdalena
Fontenay

von
Mainz

Forerindring.

Balget af Musikken og Smagen i det Heele er i denne anden og sidste Samling den samme, som vi have fulgt i Sange for Smagen og Hjertet. For at undgaae den Mistanke, at vilde tillægge os andres Arbeider, ere de oversatte Poesier udmærkede fra de originale, af hvilke sidste i denne Samling findes flere, end i den første. Den Klavis, vi forhen og her have valgt er af nogle, som enten ikke have fundet andet at dadle, eller ikke have kiendt den, bleven lastet, som uskicket for Sungen; vi forsikre derimod, vi have valgt den med Overlæg. De fleste, som i vore Dage lære at spille paa Klaver, kiender denne Klavis bedst; thi alt det, som i de sidste Tider har været og bliver trykket for Klaveret, sættes netop i denne. For Klaverspillere, som tillige vilde synge ved deres Instrument, er denne Samling egentlig bestemt; og ikke for Sopranister, Altister, &c. &c. som ikke kunde synge efter anden Klavis, end den, de i deres Ungdom have lært, eller som deres Hals har fordømt dem til. Een almindelig Klavis skulde dog vælges; og desuden have flere for os, af hvilke vi allene vilde nævne Bøfser i sit store Værk for Klaveret og Sungen, gjort det samme. — For Musikens Skyld, som Kapellmester Schulz har sat efter den franske Text, have vi seet os nødt til, at gjøre nogle faa Forandringer i Rosines Sang; skjønt de ikke ere betydelige, men allene bestaae i nogle Ord's Omfatning, troede vi dog, at skulde Forfatteren af samme Regnskab for et Skridt, til hvilket vi ellers ikke vare berettigede. Forfatteren af Musikken i de tre sidste Stykker udbeder sig den Overbærelse af Kunstforstandige, som en Begynder altid stoler paa, at kunde fortjene, naar han første gang med Beskedenhed nævner sig. Der gives visse Ting, man ikke kan lade være uforsøgte, om vor Skiebne endog er uvis; endog i det Dieblig, da det skarpe Kunstriis svæver over hans Hoved, vil han glemme al Smerte, naar en skion Pige i samme Dieblig synger hans Melodier. I øvrigt kunde vi forsikre, at Musikken i disse Sange er udtaget af Samlinger, som ikke er enhvers Leilighed, at eie, og ikke af Partiturer, hvor man allene behøver en Blæantypen, for at antegne de Stykker, man lettest kan udsætte. Enhver kan derfor let forestille sig, at de have kostet os meere, end de nogen Tid igien kunde indbringe os. Fordeel har ikke heller været vor Hensigt. Vore Benneres og andres, om det endog ikkun vare faa, Musikelskeres Biesald smigrer os meere, end en Hoben afstrungne Subskribenters; og den Fornøielse, vi under Arbeidet have sølet, at kunde i det danske Sprog udgive en Samling, som vi hidindtil i den Smag ikke have eiet, var den Belønning, som har holdt og stedse skal holde os skadesløse.

Sangene i deres Orden.

Af Dagens Sysler trøttet	Side 15
Ah! Kierlighed! hvor kan den indtage	— 27
Den kiender lidt, hvor Glæden boer,	— 13
Du en Synderinde her,	— 2
Du jo Rosen alt har kysset?	— 10
Er Livets Dag os lummer, svær;	— 16
For den Sorg, os kan tilflyde,	— 24
Giveren ssee Tak! at hans Gavers Fylde	— 43
I Mayens unge, rige Dragt	— 31
Knap Iken brudt, dit Hoved rakte	— 1
Kun Ukyldighedens reene Blæder,	— 8
Liflige Dage, kommer tilbage!	— 36
Lyksalig er den Stand,	— 33
Midt hen i Glimret af speilende Bølger	— 23
Mine Dnsker opfyldt er!	— 21
Naar du er min, og Løfte holder,	— 18
Naar Solen neddaler,	— 44
Nys roelig, taus, indhylt i dybe Slummer	— 12
See mod Vesten glad, mit Dje!	— 41
Som Green i Green, vi slynged' gaaer	— 47
Lakker Gud! med gode Gaver	— 6
Værdige Sønner af kielleste Fædre!	— 46

Til den første Viol.

Larghetto.

Knap J = sen brude, dit Ho = ved raf = te du frem med

mez. voc. *f.*

Kro = nen sey = er = rig;

m.v. *f.*

Glad jeg dig brød og Lau = ra

p. calando. pp. f.

Brag = te Hun blomstret se = lv, dit For = aar lig!

p. rinforzando. crescendo.

p.p. crescendo.

Schmittbauer.

Eil den første Tiol.

Knap Isen brudt, dit Hoved rakte
Du frem med Kronen severtig;
Glad jeg dig brød, og Laura bragte
Hun blomster selv, dit Foraar lig.

Som den ukjendte ædle Pige,
Du i den stille Dal oprandt,
Som Laura selv: man hendes Lige
Blant Landets Døtre, selvden fandt.

Hver Aarets Tid sin Gave bragte;
Naar heedest straalte blide Soel,
Min Laura jeg en Rose rakte:
Om Foraarstiden en Tiol.

I hendes Bryst du dig vist fryder
Du Blomst, som Laura er saa tier!
Naar hun igjen min Grav kun pryder,
Da meer end lykkelig jeg er!

Weinwich.

Elmire.

Andante.

Du en Syn-der = in = de her, Hel = li = ge! for

Dy, re seer; Du en Syn-der = in = de her, Hel = li = ge! for

Dy = ne seer ! An = gest, Kum = mer sted = se var det, mit Hier = te

qvæ = let har ; An = gest, Kum = mer sted = se var

det, mit Hier = te qvælet har ! n = for = stille u = di mig see

Hel = gen ! her den Hyl = dig = ste ; u = for = stille u = di mig see

Hel = gen ! her den Hyl = dig = ste ! Han var et n = Hyl = digt Wod ,

var saa fier = lig , var saa god ; af ! op = rig = tig el = sted mig ;

af! saa stil-le kvælte sig! — Du en Syn-der = in = de her,

pp.

Hel-li = ge! for Dy = ne seer; Du en Syn-der = in = de her

p.f.

Hel-li = ge! for Dy = ne seer!

f.

Jeg for = nam hans stum = me Graad,

p.

tænk = te: ey paa hjælp = somt Raad; næg = ted' mig al

Es = sel = se, al = drig lod ham mild mig see:

u = for = stilt u = di mig see Hel = gen, her den skyl = dig = ste;

u = for = stilt u = di mig see Helgen, her den skyl = dig = ste!

p. f.

af! han var i alt min Ven, og nu er den Stof = fel = len;

for = ver u = di Kummer, Død, er nu for = te; maa = see død!

Du = en = Syn = der = in = de her, Hel = li = ge! for Dy = ne seer;

pp.

Du en Syn = der = in = de her Hel = li = ge! for Dy = ne seer!

p. f.

Andre'.

Elmire.

(Af Ervin og Elmire.)

Du en Synderinde her
Hellige! for Dyrne seer!
Angest, Kummer, stedse var
Det, mit Hjerter vælet har.
Uforstikt udi mig see
Helgen! her den Skyldigste!

Han var et uskyldigt Blod,
Var saa kjerlig, var saa god;
U! oprigtig elsked' mig,
U! saa stille vælet sig! —
Du en Synderinde her
Hellige! for Dyrne seer!

Jeg fornam hans stumme Graad,
Lænte en paa-hjælpsomt Raad;
Nægted' mig al Følelse,
Aldrig lod ham mild mig see.
Uforstikt udi mig see
Helgen! her den Skyldigste!

U! han var i alt min Ven,
Og nu er den Staffel henz
Søverer udi Kummer, Nød,
Er nu borte: maaffee, død! —
Du en Synderinde her
Hellige! for Dyrne seer!

Weinwich

Bord-Sang.

To Stemmer.

Mæstoso.

Tak for Gud! med gode Gaver fyl, der han det

dolce. *sfz. p. sfz. p.*

To andre.

gand-ste Land! al-ting, al-ting hvad vi ha-ver af hans Haand med-

sfz. p.

al-ting, al-ting hvad vi ha-ver af hans Haand med-

Alle.

deel: te han! Tak: ker Gud! tak: ker Gud! tak: ker Gud! med
 pia. for.

go: de Ga: ver fyl: der han det gaid: ske Land!
 tak: ker, tak: ker Gud! Andre!

Bord-Sang.

(Enigheds Selskabet tilegnet.)

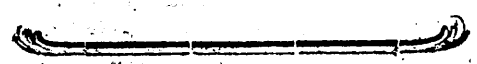
To Stemmer. Takker Gud! med gode Gaver Takker Gud! som giver Livet,
 Fylder han det gandske Land. Lyst og Kraft at nyde det!

To andre. Alting, alting hvad vi haver, Han har Mad og Drikke givet
 Af hans Haand meddeelte han. For at styrke Mennesket.

Alle. Takker Gud ::; Takker Gud ::;
 Takker Gud, med gode Gaver Takker Gud, som gav os Livet,
 Fylder han det gandske Land! Lyst og Kraft at nyde det! .

Takker Gud! og skionsom ærer
 Ham, som dette gav til os.
 Stedsø takkesfulde varer
 Og udbreder Herrens Roes!
 Takker Gud ::;
 Takker Gud, og skionsom ærer
 Ham, som dette gav til os!

Efter Fischer af Weinwisch.

Exemplet.

Moderato.

Sun - u = fyl - dig = Ge = dens ree = ne

Gla - der, og For - nøy - el = ser som Dyb ud - bre - der, spi = re op u =

di din un - ge Stel! rinfor.

ff. *p. p.*

See med - synk = som an = ders Taag = re; de = res Trang dit

Adagio. Tempo primo.

Hier = te saa = re: føl selv Gudens Lyft at gaa = re vel! Saa skal for.

Du høyt-ag = tet, yn = det, el = sket væ = re, an = dre vil dit
 go = de Hjer = te æ = re; on = ske, glæ = de sig, det
 gaer dig sted = se vel!

Schmittbaur.

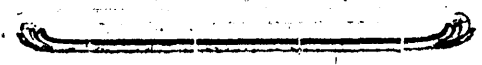
Exemplet.

(tilegnet Jomfrue L. C. Bunken.)

Kun Ukyldighedens reene Glæder,
 Og Fornøielse som Dyd udbreder
 Spire op udi Din unge Siel!
 See medynksom andres Taare,
 Deres Trang Dit Hjer-te-saare;
 Fol selv Guders Lyst, at giøre vel!
 Saa skal Du hørtaget, yndet, elsket være,
 Andre vil Dit gode Hjer-te ære;
 Sufte, glæde sig, det gaer Dig stedse vel!

Da skal Du Din Moders Billed' blive
 Hendes Dyds Exempel her oplive;
 Hun, hvis Tab er i Erindringen,
 Hendes Hjer-te Mangel vorte
 Og medynksom Sult Hun horte,
 Uden Hielp de en gif hiem igjen.
 Hendes Minde, som saa mange end vellygne
 Stræb, Du har begyndt! at efterlygne;
 Vær som Hun, i alt kun Himlens, Dydens Ven!

Weinrich.

Lila og Adolph.

Lilla.

Larghetto.

p. *f.* Du jo *p.*

Adolph. Begge.

Ro-sen alt har Kys-set? Ro-sen vel, men ik = ke dig. Lilla. Naar den
Adolph. Blev den

Lilla.

Den dig blev for = vis = set var da Lønnen Ga = ven lig? Naar den
Den mig blot for = vis = set Løn = nen da var Ga = ven lig.

Adolph.

Den dig blev for = vis = set? Løn = nen da var Ga = ven lig. Du

Begge.

Ro-sen, Dit Kysset? Du jo Ro-sen alt har Kys-set Løn-nen
jeg Kys-set. blev den Den mig blot for = vis = set Løn-nen

alt er Ga-ven lig lig Løn- nen Løn- nen -al
 da var Ga-ven lig Løn- nen da

alt er Ga-ven lig! Løn- nen Løn- nen al
 var Ga-ven lig. Løn- nen da

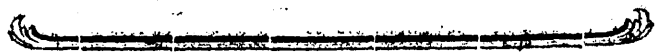
alt er Ga-ven lig!
 var Ga-ven lig.

Stammann.

Lila og Adolph.

Lila. Du jo Rosen alt har kysset?
 Adolph. Rosen vel, men ikke Dig.
 Begge. [Naar den Bøn Dig blev forviffet]
 [Blev den Bøn mig blot forviffet]
 [Var da Lønnen Gaven lig?]
 [Lønnen da var Gaven lig!]
 Adolph. Du Rosen, jeg Kysset.
 Lila. Du Kysset?
 Begge. [Du jo Rosen alt har kysset,
 [Blev den Bøn mig blot forviffet]
 [Lønnen alt er Gaven lig?]
 [Lønnen da var Gaven lig.]

Hvid.

Til Morgenroden.

Allegretto.

Dys

f.

roe lig, taus, ind, hylt i dy = be Elum, mer - laae

p.

alt, hvad Liv før fæ = le = de; hver i sin

Koe for = glem = te Da = gens Kum = mer, sig drøm = te

den Iyl = fa = ffig, ste!

Christmann.

Til Morgenrøden.

(tilegnet Frue C. Kellermann paa Friedrichsthal ved Flensborg.)

Nys roelig, taus, indhylt i dybe Slummer
Laae alt, hvad Liv ser sølede;
Hver i sin Koe forglemte Dagens Kummer,
Sig drømte den lykkeligste.

Du smiler kun — strax Nat og Mørke soinder,
Dort Mattens Lys forsøner sig;
Og yndige er Dine Purpur Kinder,
Usskyldig Piges Rødme lig.

Hver Stjerne veeg, og sig i Glandsen tabte,
I Solens Glands, som følger Dig;
Thi overalt dit Glimt nye Glæder skabte,
Og hvort et Dyr det fryded' sig.

Snart skue vi den Soel der daglig vandrer
Fra Hav til Hav i Majestat;
Og ved dens Syn sig Skabningen forandrer
Fra Sovn til Liv og Virksomhed.

Beimwich.

Selskabs-Sang.

Andante.

Den kien-der lidt, hvor Glæ- den boer, og er ep vord sin

Plads paa den-ne rim- de, kien-ne Jord, som es- ne drak sic

Glæ- han, sted-se- klemt og aan- de-trang, sandt Vey-en sang og

Chor.

Ver: den tom; thi han ey sang: fandt Bey: en lang og

Ver: den tom; thi han ey sang!

Schulz.

Selskabs-Sang.

(Enigheds Selskabet tilægnat.)

Den kiender lidt, hvor Glæden boer,
 - Dg er ey værd sin Plads
 Paa denne runde skønne Jord,
 Som eene drak sit Glas;
 Han stedse klemte og aandetrang
 Fandt Beyen lang,
 Dg Verden tom; thi han ey sang.
 Chor. Fandt Beyen lang
 Dg Verden tom; thi han ey sang.

Hvor tænker Du, min arme Ven!
 At komme vel fra det:
 At kiende Venner hist igien,
 Du her har aldrig seet?
 I Led ved Led jo Kieiden hang?
 Dg Støvet's Gang —
 Er alt ey Harmonie og Sang?
 Chor. Dg Støvet's Gang, —
 Er alt ey Harmonie og Sang?

Saa tung gaaer ey min Bey-derhet,
 Skjont Laaten blev min Deel,
 At jo en Ven afdorer den,
 En Dige vil mig vel.
 Fandt jeg da, klemte og aandetrang,
 End Beyen lang,
 Dg Verden tom; her er dog Sang.
 Chor. Er Beyen lang,
 Dg Verden tom; her er dog Sang.

Hvid.

Haven.

Larghetto.

Af Da:gens Øyler træt : tet, Din

En : som : heb mig mange Sorger let : tet, i

fis : lig Fred : Hvor tør : lig, hvor for : røyt et og

fil : le ned jeg alt, hvad sig for

Dy : et saa skönt, saa skönt frem : bød!

for.

Beck.

Haven.

Af Dagens Syster trættest
 Din Eensomhed
 Mig mange Sorger lettest
 I kielig Fred.
 Hvor roelig, hvor fornøjet
 Og stille ned
 Jeg alt, hvad sig for Øyet
 Saa skjønt, saa skjønt fremmed.

Naar Stillsiden paa Grenen
 Sødt lokkede
 Sin Mage frem, og Scenen
 Forskionnede;
 Da mellem Hækker vankte
 For mig hvad Lyst!
 Og smukke Blomster sankte
 Til Jær for Doris's Bryst.

Din Stygge bellig være
 For hver, som dig
 Med Lummel vil vanere
 Og Satyrs Skrig!
 Skov-Guders vilde Jagter
 En Klæder her;
 Men! Rolighed man agter:
 I Haven er den tier.

Weinrich.

Døden.

Adagio.

Violino o
Cembalo.

Er Et - vers Dag os lum - mer, svær; let,

tis - lig, Dø - dens Kan - de er; Den
 pia.

vif = ter os med Ven = lig = hed , som vif = net Løv , i

Gra = ven ned ; som vif = net Lø = v i Gra = ven ned.

pis.

Christmann.

Døden.

Er Livets Dag os lummer , svær ;
 Let , kelig Dødens Nande er :
 Den vifrer os med Venlighed
 Som vifnet Løv , i Graven ned.

Jo Maanen faae og Dugen laae
 Paa Graven , som paa Blomsteraae ;
 Og falder Benners Taarer der ,
 I Blands af Haabets Smil , de seer.

Du samler alle , liden , stor ,
 I Skiedet , som en Moder , Jord !
 O ! faae man stivt i Døet dig ,
 Man for din Varm en frygted' sig.

Efter Stollberg af Hvid.

Thomas og Pauline.

Ardante.

Thomas.

Naar Du er min, og Lof te

hol - der, mig Dns - ke ey til o - vers er, mig Dns - ke ey til o - vers

Pauline.

er. Naar Du det for Din Lyf - te holder, Dit Dns - ke da alt op - fylde

Thomas.

Pauline.

er; Dit Dns - ke da alt op - fylde ey. Mit Hier - te flaaer; Du mit hen -

Begge.

vi o - ver [mit Dit] Hier - te [Dit mit] for o - vig bli o - ver; o! x. I - de

ste Henryk: kel: ser! naar jeg kun Dig: er kler, mig Li: vet kost: bart.

f.

er. Dit hier, te

Thomas.

mig nu vist til = hæ: rer, mig Ønske ey til = o: vers er. Men Lande

Dausine.

vø: se: nets tun: ge. Wa: ge, mon den ey gior i vø: red Lyf = te.

Skaar? Mey, ney! jeg den best da fair sma: ge, og sæ: le.

Thomas.

ret de sæ: de Kaar! El: = skov May: en ind: byr, des.

Begge.

let = ter, ind = byr = des let = ter; hvad er tungt naar man el = ser

ret? naar vi os ik = fun om Af = te = nen mæt = ter

[glemmer] [taa = ler] vi Dagens Be = svar = lig = hed let; naar [jeg Dit] [Du mit] Dord til

Af = ten an = ret = ter vi glem = me Da = gens Be = svar = lig = hed

let; naar [jeg Dit] [Du mit] Dord til Af = ten an = ret = ter, vi glemme Da = gens Be =

sva = r = lig = hed let!

Thomas og Pauline.

(Af Skovbyggeren.)

Thomas. Naar Du er min, og Læste holder
Mig Onske en tilovers er.

Pauline. Naar Du det for Din Lykke holder
Dit Onske da alt opfyldt er.

Thomas. Mit Hierte slaer —

Pauline. Du mit henriver ;

Begge.

Mit	Hierte	Dit	for evig bliver!
Dit		mit	

O! sødeste Henrykkelser!

Naar jeg kun Dig er kær,

Mig Livet kostbart er!

Thomas. Dit Hierte mig nu vist tilhører,

Mig Onske en tilovers er.

Pauline. Men Landvæsenets tunge Plage

Mon den en gør i vores Lykke Skaar ?

Thomas. Nej, nej! jeg den best da kan smage,

Dg føle ret de søde Kaar!

Begge. Effov Mønen indbyrdes letter

Hvad er tungt naar man elsker ret ?

Naar vi os ifkun om Aftenen mætter,

Glemme	vi Dagens Besværlighed let :
Aale	

Naar

jeg Dit	Bord til Aften anretter,
Du mit	

Vi glemme Dagens Besværlighed let!

Den glade Arving.

Allegro.

Mi = ne On = ster op = fyldt er!

p. *vif.* *pp.*

Knap = stær han er he = den vandret, Ee = nen hør sig

f. *p.*

nu for = an = dret ; kommer Brødre ! kom = mer her ! mi = ne

On = ster op = fyldt er !

forz.

p.

pp.

pp.

Mosetti.

Den glade Arving.

Mine Ønsker opfyldt er ;
 Knapstier han er heden vandret ,
 Scenen har sig nu forandret ,
 Kommer Brødre, kommer her :
 Mine Ønsker opfyldt er !

Mine Ønsker opfyldt er ;
 Jeg har arvet Gods og Penge
 Sølv og Guld , oprødte Senge ,
 Kommer Brødre, deeler her :
 Mine Ønsker opfyldt er !

Mine Ønsker opfyldt er ;
 Knapstiers Glæster fyldte ere ,
 Kommer , hjælper at fortære ,
 Kommer Brødre, kommer her :
 Mine Ønsker opfyldt er !

Mine Ønsker opfyldt er ;
 At befrie de stakkels Penge ,
 Som har lagt i Muld saa længe ,
 Kommer Brødre, deeler her ;
 Mine Ønsker opfyldt er !

Mine Ønsker opfyldt er ;
 I Vinkeleberer jeg finder ,
 Noget der kan glæde Kinder ;
 Kommer Brødre, driller her ;
 Farbror Knapstiers Skaal det er !

Weinrich.

Sang paa Vandet.

For to Stemmer.

Andante.

Midt her i Glimret af spejlen-de Vølger gli-der, som

Eva-ner, den vakkende Vaad; fæd-se paa Glæ-dens mildt glim-ren-de

Vølger gli-der jo Ste-len der-hen, som min Vaad; thi ned fra

Himlen her danser paa Vøl-ger rød-mende Af-te-nen rundt om min

Vaad; thi ned fra Himlen her danser paa Vøl-ger rød-men-de

Af-te-nen rundt om min Vaad.

Andre.

Sang paa Vandet.

Midt hen i Glimret af speilende Bølger
 Glider, som Svaner, den vakkende Baad;
 Gredse paa Glædens mildglimrende Bølger
 Glider jo Sielen derhen, som min Baad:
 Thi ned fra Himlen her danser paa Bølger
 Rødmende Astenen rundt om min Baad.

Vestlig fra Træernes Toppe i Lunden
 Vinker os venlig det rødlige Skis;
 Østlig i Skyggen af Greene i Landet
 Sivene suser i rødlige Skin:
 Glæde, som Himlens, og Stilhed, som Lunden,
 Aandede Sielen i rødmende Skig.

Al! den forlader paa duggede Vinger
 Os paa de vuggende Bølger, vor Tid;
 Svinder i Morgen paa glimrende Vinger,
 Som den i Gaar og i Dag, en vor Tid?
 Til vi paa høiere, straalende Vinger
 Selv svinder bort for den veksle Tid.

Efter Stollberg af Hvid.

Selskabs-Sang.

Alle.

Moderato.

for den Sorg, os kan til flyde, at for

se, de, gav os Gud Glæder; vil se dem at ny, de er hans

go = de Fa = der = Gud, er hans go = de Fa = der = Gud.

En Stemme.

Med hver Morgen Soel mod: ta: get os for: ny: et Sa: lig: hed: og hver

af: ten: ra: ber: sma: ger: vo: res: Sla: bers: Rie: lig: hed! og hver

Da Capo.

Af: ten: ra: ber: sma: ger: vo: res: Sla: bers: Rie: lig: hed!

En anden Stemme.

Sat: der: Dy: ets: kan: ge: Sla: ge: o: ver: blee: ge: Kin: der

hen, blødsiver: ef: ter: nogle: Da: ge: Blint: af: Sla: de: dog: is

gien. Selv blandt: Suk, som: Hjertet: saa: rer: Haabets: Soel: den: smi: ler: frem: unge

Da Capo

Gla = der mel = lem Taa = rer sees man grøn = nes, spi = te frem.

Begge.

Lad os da i Glæ = dens Da = ge glæ = de os for hver en

Dag som gaaer hen for = u = den Klæ = ge, u = den Suf og

u = den Dag; lad os viis som Un = ge væ = re midt i

Glæ = ders Ny = del se; selv som Gamle glæ = de væ = re og til

Græ = ven roe = lig see! Da Capo.

Hahn.

Selskabs-Sang.

(Enighedens Selskabet tilegnet.)

Alle. For den Sorg, os kan tilfynde,
 At forføde, gav os Gud
 Glæder; viise dem, at nyde
 Er hans gode Fader: Bud.

En Stemme. Med hver Morgen Soel modtager
 Os fornøjet Salighed;
 Og hver Aften raaber: „Smager
 „Vores Skabers Kierlighed!“

Alle. For den Sorg, os kan tilfynde o. s. v.

En anden Stemme. Falder Døets bange Klage
 Over blege Kinder hen,
 Blomster efter nogle Dage
 Glimt af Glæde dog igien.
 Selv blandt Suf, som Hjertet saarer
 Haabets Soel dog smiler frem;
 Unge Glæder mellem Taarer
 Seer man grønnes, spire frem.

Alle. For den Sorg, os kan tilfynde o. s. v.

Begge Stemmer. Lad os da i Glædens Dage
 Glæde os for hver en Dag
 Som gaaer hen foruden Klage,
 Uden Suf og uden Nag;
 Lad os viis som Unge være
 Midt i Glæders Nydelse,
 Selv som Gamle glade være
 Og til Graven rolig see!

Alle. For den Sorg, os kan tilfynde o. s. v.

Efter Hahn af Weinwisch.

Kierlighed.

*Larghetto
 grazioso.*

Ah! Kier = lig = heb! hvor kan den ind = ta = ge! ved Kierlig = heb gaaer Li = vets

Da = ge u = den man det ve = ed! Ah! Kier = lig = heb! hvor kan den ind =

ta = ge! ved Kierlig = heb gaaer Li = vets Da = ge, gaaer Li = vets Da = ge

u = den man det veed; gaaer Li = vets Da = ge u = den man det veed.

m. f.

Her paa Træ = er = nes Gree = ne, hvor sig til

Kier: lig = heds Priis Sko: vens San: ge, re for: ee: ne, gien:

ta = ge ve = rel = vits, gienta = ge, gien: ta = ge, gienta = ge ve = rel:

vits: Ah! Kier: lig = hed! hoor kan den ind = ta = ge! ved Kierlig = hed gaer Li = vets

Da: ge, gaer Li = vets Da: ge u = den man det veed; gaer Li = vets

Da: ge u = den man det veed. Han fra

mf. *p.* *pp.*

Evon mig of = te fal: der, naar mig en Slum: mer Paa: fal = der, re = be =

bon at glæ = de mig, re = de = bon at glæ = de mig, han

ven = lig nær = mer sig, han ven = lig nær = mer sig og saa sag = te

hvi = ster = ah! ah! ah! — Kier = lig = hed! hvor kan den ind =

pp.

ta = ge! med Kierlig = hed gaer Li = vets Da = ge, gaer Li = vets Da = ge,

p.

u = den man det veed, gaer Li = vets Da = ge, u = den man det

p.

veed.

m. f.

Kierlighed.

Ah! Kierlighed!
 Hvor kan den indtage!
 Ved Kierlighed
 Gaaer Livets Dage,
 Uden man det veed.

Hør paa Træernes Greene
 Hvor sig til Kierlighed's Priis
 Skovens Sangere foreene,
 Gientage vefselviis:

Ah! Kierlighed! o. s. v.

Han fra Søvn mig ofte kalder
 Naar mig en Slummer paaafalder;
 Kedebon at glæde mig
 Han venlig nærmer sig
 Og saa sagte hviffer:

Ah! Kierlighed! o. s. v.

Forglemmigenens Oprindelse.

Allegretto.

I Maanens angerige

Dragt stod En gen rundt for Dy et lagt; og

Eg nens Datter, Eg nens Søn, og al le

faae paa En gens Pragt: den var faa grøn, den var faa

ffion; den var faa grøn, den var faa ffion.

E. S.....

Forglemmigeuens Oprindelse.

(tilgnet min Søster, Frederike Sophie Hvid.)

I Mayens unge rige Pragt
 Stod Engen, rundt for Øyet lagt;
 Og Egnens Datter, Egnens Søn,
 Og Alle saae paa Engens Pragt:
 Den var faa grøn,
 Den var faa ffion.

Af Græsset ffilt, sin stille Gang
 Og ffionne Bugten, klar og lang
 En Væl beskeden dølgede;
 Iffkun med Sul og Pigers Sang
 Den rissende
 Sig blandede.

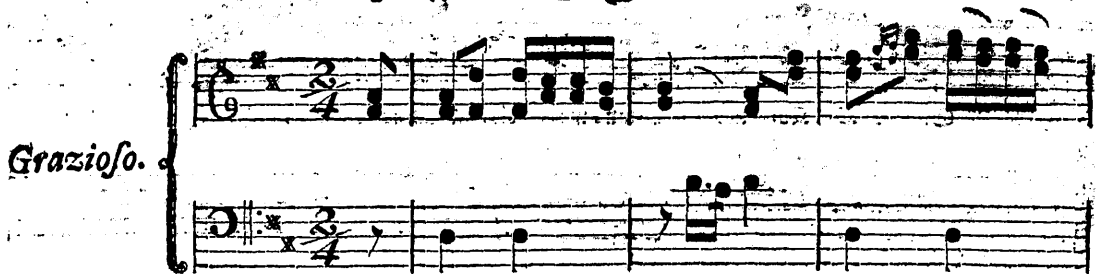
Om Engen rundt fra Aar til Aar
 Saa langt de vide Sletter gaaer
 Den villig løb, ffiont ingen Pragt
 Den tvang; og den sin Løn en faaer:
 Paa Engens Pragt
 Man kun gav Agt.

Det Flora saae; og, som man veed,
 Hver Blomst af hende ffik sit Sted,
 Forglemmigeuen Minde er
 Om Vakkens Værd; thi ved dens Værd
 Enhver nu seer
 Hin staaer og leer.

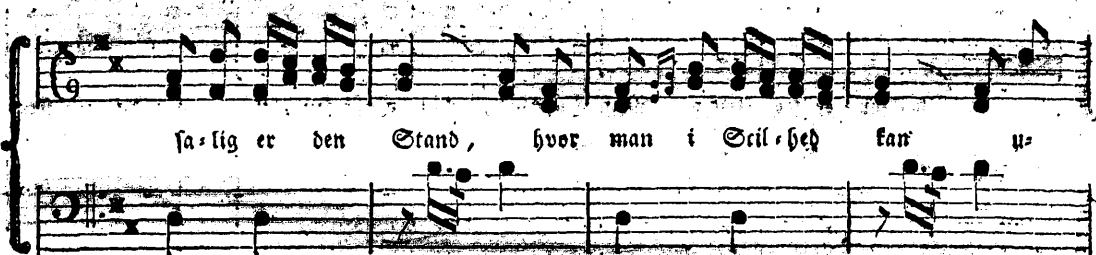
Hvid.

Hassan og Zaide.

Grazioso.

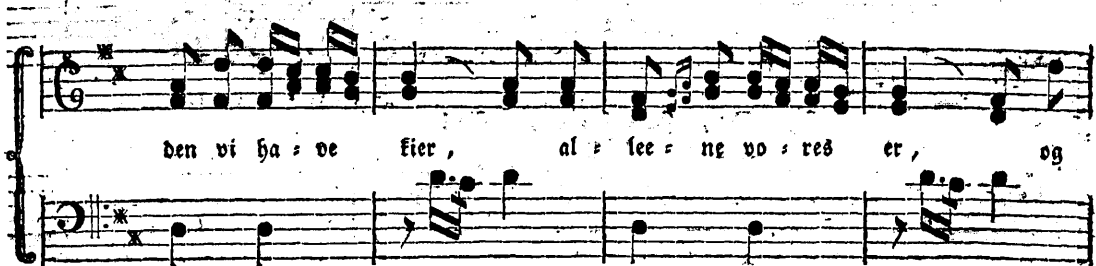
Zaide.
Lyt.

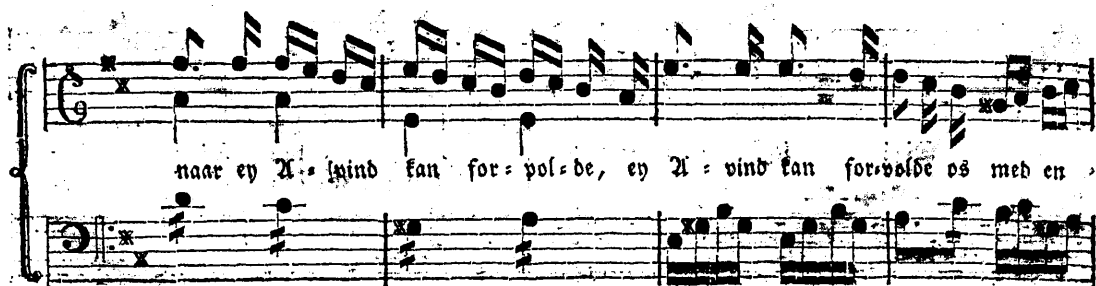
Ja: lig er den Stand, hvor man i Scil: hed far u:

deft sin Ma: ges, sin Ma: ges Sier: lig: hed be: hal: de: naar

den vi ha: ve tier, al: lee: ng vo: res er, og

naar ey A: vind kan for: vol: de, ey A: vind kan for: vol: de os med en

Sværm af Rø: ner Klam: me: rie, Klamme: rie:

Ney! der: for er jeg frie; ney!

der: for er jeg frie: Min Haf: san, min Haf: san, min Haffan el: ster:

mig!

Haffan. Saide. Og Du, Si: de, sig! Jeg el: ster ik: kun

Haffan. Begge. Dig! jeg el: ster ik: kun og Dig, fun Dig! saa og Haf: san ik: kun Dig! saa

læn-ge som mit Blod, mit Blod gaaer om Hal Du min
 * * * * * Hal det : te

hee : le Lyf : te væ : re og Du, min Haf : san sig! og
 Hier : te Dig til hø : re og Du Sa : t : de

Du min Hafsan sig! Din Haf-san elst! Sa : t : de el : ster
 sig! el : ster

Dig! Sa : t : de el : ster Dig! Kun
 Dig! Din Haf-san elst! han el : ster Dig!

Dig! Kun Dig! Kun Dig! Sa : t : de
 Kun Dig! Din Haf-san elst! han

el : ster Dig!
 el : ster Dig!

Hassan og Zaide.

(af Kjøbmanden i Smyrna.)

Zaide. Lyfsalig er den Stand
 Hvor man i Stilhed kan
 Udeelt sin Mages Kierlighed beholde;
 Naar den, vi have tier,
 Allegene vores er;
 Og naar en Kvind kan forvoide
 Os med en Sværm af Koner Klammerie:
 Nej! derfor er jeg frie;
 Min Hassan elsker mig!

Hassan. Og Du, Zaide, sig!

Zaide. Jeg elsker ikkun Dig!

Hassan. Og Hassan ikkun Dig!

Begge.

Zaide. Saa længe som mit Blod gaaer om, Hassan. Saa længe som mit Blod gaaer om,
 Stal Du min hele Lykke være; Stal dette Hierte Dig tilhøre;
 Og Du, min Hassan, sig! Og Du, Zaide, sig!
 Zaide elsker Dig! — kun Dig! Din Hassan elsker, han elsker Dig!

Rosine.

Allegretto.

Lif = li = ge Da = ge, kom = mer tij = ba = ge!
 Et af = fels Et = set = te! hun kan en giet = te,

naar man seer, Somme = ren = er es nær,
 af han staer, der just hvor hen hun gaer,

al = ting da tri = ves, al = ting op = li = ves,
 hun gaer ret roe = lig, nyn = ner saa troe = lig,

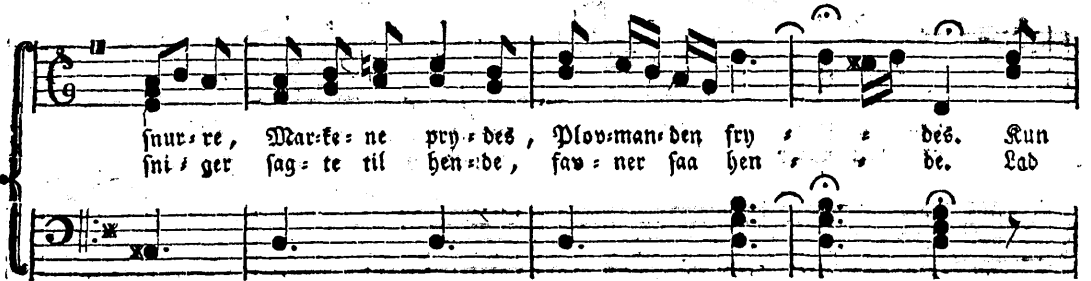
For = aars Lyst, min = trev det un = ge Bryff. Fra
 men, see til, Et = stoy hat her sit Spil; Som

Vin = te = rens Hiem gaer Hyr = den nu frem, de flok = ten = de Lam gaae
 hun van = ker om, hun ho = rer rundt om, nu Fu = gle = nes Sang, nu

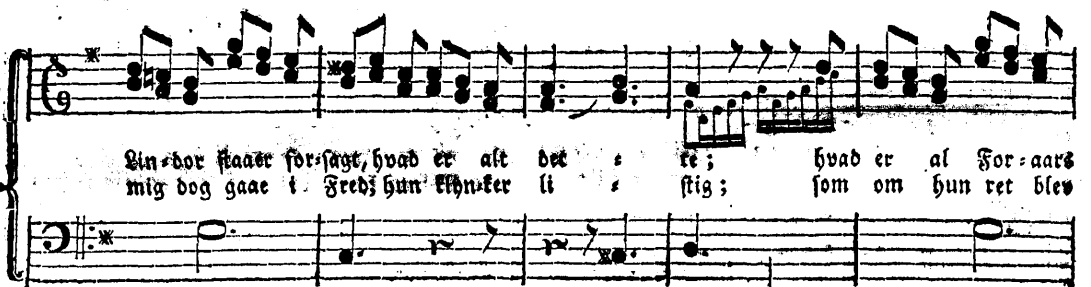
ud ef = ter ham; Saa = ret brø = ger, Laug = met see = ger,
 Hyr = der = nes Sang, som kan vs = re kie = lent D = re,

So-len bli-ter, Græsset spi-ter, Bakke-ne sur-re, Vi-er-ne
nu hun smutter hen og lut-ter, Lin-dor han fl-ger, Lindor sig-

smut-re, Mar-ke-ne pry-des, Plov-man-den fry-des. Kun
sni-ger sag-te til hen-de, fæ-ner saa hen-de. Lad

Lin-dor skaade for-sagt, hvad er alt det re; hvad er al For-aars
mig dog gaae i. Fredj hun Ekhn-ker li sig; som om hun ret blev

Pragt mod hans Li-set te.
vreed for han var dri sig.

Lin-dor seer, og suf-fer og kla-ger; Hans Klagen ber

ha - ger: Pi - gen leer; han kien - der den Lat - ter, han fav - ner nu

at - ter, og da har den stak - kels Pi - ge en no - get Ord at si - ge,

Nu man ten - ker paa hvil - ket Naab at faae

Adagio.
om den Gamle kom; og det Naab man fin - der; ja det Naab, man det

Tempo primo.
fin - der. — Knat - ten, man spør om, lu - rer der - in - de; hvor

stønt, at om han kom, kan man ham bliv de; hvor

Rigt, at om han kom, kan man ham din de

Schulz.

Rosine.

(af Barberen i Sevilla.)

Lystige Dage

Kommer tilbage,
 Naar man seer
 Sommeren er og nær.
 Alting da erives,
 Alting oplives;
 Foraars Lyst
 Muntret det unge Bryst
 Fra Vinterens Hiem
 Gaaer Hyrden nu frem,
 De flakkende Lam
 Gaae ud efter ham;
 Jaaret bræger,
 Lammet leger,
 Solen bliver,
 Græsset spirer,
 Bakkene surre,
 Birkens hurre,
 Markene prydes,
 Plovmanden frydes.
 Kun Lindor staaer forsaget;
 Hvad er alt dette,
 Hvad er al Foraars Pragt
 Mod hans Lisette.

Stakkels Lisette!

Hun kan en glette,
 At han staaer
 Der just, hvorhen hun gaar,
 Hun gaar ret roelig,
 Nynner saa troelig;
 Men see tit,
 Elskov har her sit Spil;
 Som hun vanker om,
 Hun hører rundt om,
 Nu Fuglens Sang,
 Nu Hyrdernes Sang,
 Som kan røre
 Kielent Ore,
 Nu hun smutter
 Hen og lutter;
 Lindor har liget,
 Lindor sig sniger
 Sagte til hende,
 Favner saa hende.
 „Lad mig dog gaar i Færd.“
 Hun klynker listig
 Som om hun ret blev vred,
 For han var driffig.

Linder seer,
 Og sukker og klager;
 Hans Klagen behager:
 Vigen leer;
 Han kiender den Latter,
 Han favner nu atter.
 Og da har den stakkels Vige
 Ey noget Ord at sige.

Du man tænker paa,
 Hvilket Raad at faae,
 Om den Gamle kom.
 Og det Raad man finder —
 Anarken, man spør' om,
 Lurer derinde;
 Hvor skönt, at om han kom,
 Kan man ham blinde.

Natphantasie.

Andante.

Seet mod Vesten glad mit Øye, Dagen

og dens Graad er endt, Stjerner blinke i det

Høre, Verdner, du end ey har kiendt, Nat:ten

Sty: ler al den Rum:mer som hver Morgen vak: ler dig; see nu

Him - len før Du slum - mer. — Luk saa sødt, mit Øy - e,

Dig!

Alteinet,

Natphantasie.

See mod Vesten glad, mit Øye!
 Dagen og dens Graad er endt;
 Stjerner blinke i det Høye,
 Verdner, du end ey har kiendt.
 Natten stuler al den Kummer
 Som hver Morgen vækker dig,
 See nu Himlen, før du slummer
 Luk saa sødt, mit Øye! dig.

Snart — o! Sielen vil saa giærne
 Glemme Fængslet, hvor den laae,
 Snart jeg svæver om den Stjerne,
 Øyet, som en Punkt, kun saae;
 Driftig giennem Himle vover
 Jeg min Flugt, min Tankes lig;
 Favner, eyer, mens jeg sover,
 Det, jeg blot tør snuske mig.

Søde Slummer! Du mig giver
 Det, Algodhed selv forbød;
 Den, mig Døden grim frariver,
 Sank fra Himlen i mit Skød:
 Den, min vaagne Sorg opleder,
 Som en Engel nærmer sig;
 Lila seer jeg! — seer og græder,
 Indtil Graaden vækker mig.

Herlig, herlig Østen blinker
 Over Graven, hvor hun laae;
 Skjønne Stjerne! Du mig vinker,
 Modig, glad dit Bink jeg saae:
 Skal jeg snart mit Hoved lægge
 Sødt ved hendes kolde Liig,
 See da venlig til os Begge,
 Jeg hver Aften seer til dig!

Hvid.

Sang ved Maaltidet.

Alle. to Stemmer.

Maësto.

Gi: ve = ren fæe Tak! At hans Gævers Fyl: de

f. *dolce.*

Alle.

styrker os, og at Ven: skabs Glæ: der er vor Roes. Gi: ve = ren fæe Tak!

f.

tre Stemmer.

Fyr: sters Marmorsal ey har Glæ: der som vort Maaltid var; Gi: ve = ren

dolce. *f.*

gjen: ly: de Tak! Gi: ve = ren gjen: ly: de Tak!

Andr.

Sang ved Maaltidet.

Giveren fæe Tak!
 At hans Gævers Fylde
 Styrker os,
 Og at Venfæbs Glæde
 Er vor Roes:

Giveren fæe Tak!
 Fyrsters Marmorfal ei har
 Glæder, som vort Maaltid var.
 ;: Giveren gjenlyde Tak! ;:

Skaberen ssee Tak!
 At den klare Kilde
 For os s fød;
 At Regndraaber milde
 Sig udgød;
 Skaberen ssee Tak!
 I Guds Regn der snyder
 Hvad Naturen fryder
 ;: Skaberen gienslyde Tak! ;:

Skaberen ssee Tak!
 For at Drue Blodet
 Sød s fød hen;
 Fyld kun Skadens Bæger
 Fuldt igjen!
 Skaberen ssee Tak!
 Gav vel guldene Pokal
 Større Fryd i Marmorfal
 ;: Skaberen gienslyde Tak! ;:

Efter Niemeyer af Weinwich.

Nattergalens Slag.

*Allegro
 moderato.*

Naar Sø: sen ned: da: ler, Sø: phi: ver: ne søa: ler, og

dybt her i Sø: ven jeg hø: rer en Nat: ter: gal ssaer,

Adagio.

Temp. d. pr.

hen: ryf: tet jeg ssaer; Som tu: sen: de Stemmer hø: rer

Slag jeg for: nem: mer, mig Nat: ten høi: ti: de: lig

Hvid.

Nattergalens Slag.

(tilregnet Herr Auditør S. C. v. Carot)

Naar Solen neddalet,
Sephirerne svaler,
Og dybt her i Skoven jeg horer,
En Nattergal staaer,
Henslykt jeg staaer;
Som tusende Stemmer,
Hver Slag jeg fornemmer;
Nig Natten høitidelig rorer.

Rundt Skoven er stille,
Gienlydende Trille
Kan Øret og Tanken henciver;
Og, skönt hvor jeg er,
Jeg Himlen kun seer,
Jeg, eenlig, ei gøser,
Hjst Østen alt lyser,
Til Midnat i Skoven jeg bliser.

Ei varer det længe,
Før Letter i Enge
Tilbage fra Skoven mig minde;
Dog! endnu for Dag
Et dirrende Slag
Mig lokker — jeg bie!
Jeg høre ham, tie!
Jeg Morgenens seer da optinder

Hvid.

Selskabs-Sang.

Andante.

Værdige Sønner af kiel-ke-ste Fædre! Afkom af Eimbrenes

Blod! Fædrenes Minde vi vil lig bær hædre, som Gilder først op-ret-te

lob; Da de om-si-der ud-mat-te-be-va-re,

læn-ger med Svær-det i Haan-den, at fa-re hver fri-gen-de

U-ven i-mod, hver fri-gen-de U-ven i-mod.

Finit.

Selskabs = Sang.

(Enighedens Selskabet tilegnet.)

Værdige Sønner af kielteste Fædre
 Afkom af Eimbrernes Blod,
 Fædrenes Minde vi billig bør hædre
 Som Gilder først oprette lod,
 Da de omsider udmattede vare
 Længer med Sværdet i Haanden at fare
 Hver krigende Uoen imod.

Fædrene selv sølte Selskabers Glæde
 Love de stifted' og Bud,
 Men hos den anden fornøjet tog Sæde
 Og helliged' Gildet Kong Knud.
 Og saa fortroelig, som Brødre utvungne
 Sanktes de ofte, og Viser blev sungne
 Fra Fasten til Juulen gik ud.

Men nu med et saa formærkedes Norden,
 Man uselskabelig blev.
 Alt gik paa Stylder; thi Frankerigs Orden
 Og Moder man hyppig forskrev.
 Komt man i Selskab, var alting aspasset,
 Drak man en Skaal, man kun nippet
 af Glasfæt,
 Som Franfke man talte og skrev.

Brødre! det forbeholdt var vore Dage
 At følge Fædrenes Spor.
 Indføre Ærlighed, Falskhed forjage
 Som stedse forhadet var i Nord.
 Selskab vi stifted' hvor Benskab og Orden
 Herske, saa længe der udi vort Norden
 Et Afkom af Eimbrerne boer.

Weinwisch.

Skovsang.

Grazioso.

Som Green i Green, vt flyk : ged' gaær de skønne dunkle

Bei : e; som Dæmrin-gen, rundt, hvor vi gaær, kun Glimt af Ly-set

naær. I Top : pe : ne kun su : so : de den ra : sse Vind, og

vif, ter fra Blad til Blad til os her ned, og fa s ler, Fied for

Fied.

Hvid.

Skovsang.

Som Green i Green, vi slynged' gaær
 De skønne, dunkle Veie;
 Som Dæmringen, rundt, hvor vi gaær,
 Kull' Glimt af Lyset naær.
 I Loppene
 Kun sufedé
 Den raske Wind, og vifter
 Fra Blad til Blad til os her ned,
 Og føler, Fied for Fied.

O! Livets lange tunge Gang,
 Som Dagens unge Glæder,
 Hensvinde! Dødens dunkle Gang
 Betræde vi med Sang!
 Hen over Hav,
 Og Jord og Grav
 Elfen i Møde.
 Som Green i Green, vi slynged' gaær,
 Og glade Maalet naær.

Hvid.